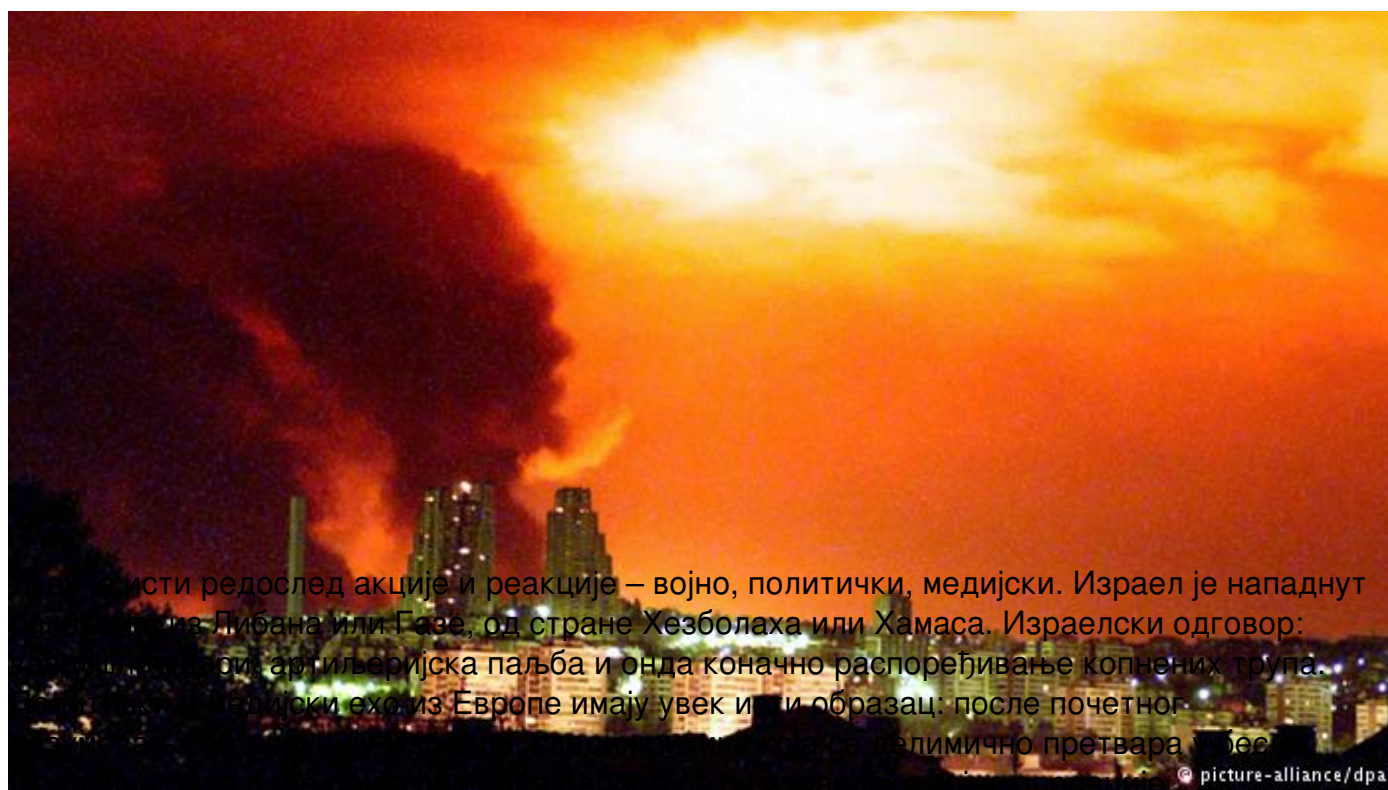

Главне замерке на рачун Израела је да је рат у Гази „несразмеран“ – страда много више Палестинаца, махом цивила. Али ту културу ратовања измислиле су западне силе, пише Томас Шпекман у ауторском тексту за Тагесшпигел.

У историји редослед акције и реакције – војно, политички, медијски. Израел је нападнут из Либана или Газе, од стране Хезболаха или Хамаса. Израелски одговор: артиљеријска паљба и онда коначно распоређивање копнених трупа. Медијски ехо из Европе имају увек исти образац: после почетног велимично претварања у несразмерне.

То је разумљиво, с обзиром на телевизијске слике у главним информативним емисијама: убијени цивили и разорене куће. И ове 2014. из дана у дан број жртава расте. Истовремено се поставља питање да ли је заиста потпуно оправдан тај осећај моралне супериорности, који се редовно шири у европској јавности? Јер, не тако давно, Европљани су заједно са својим америчким савезницима, у више наврата, водили ратове који су веома слични акцијама Израела.

Савезна Република Југославија је 1999, током сукоба на Косову, осетила деструктивну моћ америчких и европских ваздухопловних снага. Из основаног страха од великих губитака у копненом рату, НАТО је прибегао стратешком ваздушном рату.

Стратегија

За разлику од тактичког ваздушног рата, који пре свега циља на противничку војску, стратешки ваздушни рат је варијанта коју је после Првог светског рата развио британски војни теоретичар Б. Х. Лидел Харт. Реч је о стратегији посредног приступа којом се непријатељ гађа у најслабију тачку – инфраструктуру. Док се у поморском рату нападају спољни путеви снабдевања, стратешки ваздушни рат циља на економске центре. Системско бомбардовање индустрије и саобраћаја има за циљ да ограничи производњу оружја и снабдевање противника.

Асиметрија - једна страна увек је много боље наоружана

Од Другог светског рата ова стратегија је постала саставни део ратовања западних сила. У рату против Јапана бачене су две атомске бомбе. Такав приступ је настављен системским бомбардовањем читавих области у Кореји и Вијетнаму, да би се коначно развио у такозване хируршке нападе на мостове, радио и телевизијске станице, телекомуникационе објекте и постројења за воду и струју на Балкану, Авганистану, Ираку и недавно у Либији.

Супериорност

Растући значај ратовања из ваздуха за западне демократије има пре свега везе са чињеницом да на тај начин њихова технолошка супериорност највише долази до изражаја и да се ратни циљ тако најбрже може остварити – без сопствених губитака. Политичка подршка војној интервенцији је највећа када је јасно да се ради само о употреби ваздушних снага. Међутим, упркос коришћењу савременог наоружања, такође је јасно да се рат из ваздуха и минимизирање сопствених губитка плаћају повећаним ризиком за цивилно становништво земље која се бомбардује.

© picture-alliance/dpa